

UN CRIM (AMB GUARNICIÓ)

—Per cert, Emma, com li va anar l'examen d'anglès a la nena?

—De socials? Encara no ho sap. No li van tornar. Diu que la professora ha agafat la baixa i els posen substituïts.

—La baixa... quins pebrots. Per depressió, és clar. Ja m'agradaria veure'ls aquí, a aquesta colla de mestres... Els passarien els mals de cop.

Són tres quarts de nou del matí d'un dimarts assolellat de finals de març. Surten del cotxe i s'encaminen cap al parc infantil. Un agent de la policia local alça la cinta de plàstic amablement. El sotsinspector Campos i la sargent Suñol s'ajupen una mica i entren a la zona acordonada i fan un lleuger gest d'agraïment. Saluden a l'un i a l'altre. El Campos s'atura un moment i gira la vista cap als cotxes: cinc de la policia municipal, quatre dels Mossos, un parell de vehicles privats i l'ambulància. Llums blaves intermitents giravolten en silenci. Fixa la mirada enllà, a les torres de la carretera de Rubí. Dins els blocs de pisos, la vida fa el seu curs en infinits tràfecs invisibles: els nens a punt de sortir volant cap a escola, les mestresses de casa fent llits. Torna a la realitat que el reclama: una vintena d'agents uniformats dels diversos cossos i quatre assistents sanitaris, a més de la metge forense i el secretari judicial omplen d'excepcionalitat una zona que habitualment

és territori exclusiu de la canalla. A terra, dues línies de cinta, a banda i banda d'un llarg rastre de sang, delimiten el recorregut d'un darrer viatge agònic de la víctima o —per què no— potser donen comptes del caprici d'un homicida detallista amb ganes de reblar una estampa grotesca. El cos jau malgirbat a l'interior d'un cilindre giratori, una mena de roda de hámster gegantina per marejar els nens. Li pengen el peu i el braç dret. A jutjar per la textura de les mans, es tracta d'un home gran. Duu el cap cobert amb una bossa de supermercat.

—Just a temps per fer els honors.

—Net, ben esmorzat i puntual, ja ho sap.

El sotsinspector Campos coneix la metge forense d'altres sidrals. No pas gaires, tampoc. Terrassa és una ciutat relativament tranquil·la, però també prou petita. Quan hi ha sarau sempre s'acaben trobant els mateixos. Fa un pas endavant, saltant la cinta i la sang, fent ostensible del fet que el seu rang li permet ser a primera línia. Els agents s'enretiren, obrint l'espai perquè s'hi acosti també la sergent Suñol.

«And the winner is...»

Ho diu amb un fil de veu, un so interior gairebé imperceptible, però la sergent el mira de reüll com si el renyés. Cal combatre els mals hàbits. També els dels comandaments superiors.

La metge forense retira la bossa ensangonada, aguantant el cap de la víctima amb delicadesa. Tothom ha deixat el gest en suspens mirant cap al pessebre macabre.

—Mira qui tenim aquí!

La sergent torna a mirar-lo de reüll. Ara amb curiositat.

—Conegut?—diu la metge forense.

—Pse. Un il·lustre d'aquesta ciutat sense ànima. Un pintor, em sembla. O poeta. Dels cercles bohemis.

—És el Balaguer.

Tots es giren cap a l'agent que l'ha identificat. És un policia municipal veterà.

—Llorenç Balaguer. És pintor. Gorky, li deien.

—Éreu...?

—No, no. La meva dona també pinta. Aficionada, no cregui. Anem a exposicions de vegades. El tenia vist.

—Gorky... El Déu que em va... Normalment feia més bona cara.

La ganyota és dantesca. Pàl·lid de galtes i front. Tota la cara xuclada, com reduïda, al voltant d'un nas tirant a blavós massa present. Té la boca entreoberta, mostra uns llavis mínims sota el bigoti groguenc i uns ulls espantats que miren el no-res. La roba del costat esquerre està xopa. La sang, ara ja ennegrida, ha brollat del tall al coll de valent i l'espatlla i el braç han quedat ben amarats. Un dels auxiliars s'ha retirat de seguida fins als cotxes, mig marejat. Un noi jove.

L'examen del cadàver s'allarga una bona estona. El sotsinspector en segueix tots els detalls ajupit a la gatzoneta, a tocar de la metge forense. La sergent Suñol se n'ha distanciat per parlar amb els agents que han recollit les primeres dades i per estudiar l'escenari detingudament.

Entre el clatell i el coll de la camisa hi troben una pinta petita de plàstic de color marró nacrat. És una ubicació il·lògica. Especulen sobre la possibilitat que la dugués aguantada als cabells i hagués lliscat avall en treure-li la bossa de

plàstic. Però el fet de dur una pinta enforcada als cabells també sembla incongruent. Un misteri. De l'infern de l'americana en treuen la cartera —aparentment intacta— amb tota la documentació, una targeta de crèdit i quaranta euros. Llorenç Balaguer Dalmases. Nascut l'1 de novembre del 49. Bingo. La hipòtesi de robatori amb violència, descartada del tot. A les butxaques externes hi ha un telèfon mòbil molt vell activat, el retall d'un article de diari doblegat en quatre plecs i un petit bloc d'espiral ple de dibuixos. Als pantalons, dos jocs de claus, les d'un cotxe i, presumiblement, les de casa, un paquet de Fisherman's gairebé buit i unes quantes monedes.

—Sotsinspector —el Campos es gira i aixeca la cella. De seguida ha detectat el to d'urgència.

—Coloms. Al darrere del bar.

S'aixeca d'una revolada i segueix la sergent fins a la petita edificació que hi ha al costat del parc infantil. A tocar de la paret sud hi ha una petita pila de coloms morts. Decapitats. Una pila de cossos i caps ensangonats, secs que formen una estampa esgarrifosa. Estan amuntegats de qualsevol manera com si els haguessin deixat caure d'una bossa o un cistell.

—Ja vaig dir-li que no em semblava cap broma.

El sotsinspector no se'n sap avenir. Com si no volgués admetre el que veu.

—Quin dia és avui? Dimarts, oi?

—Dimarts, 13, sí.

—Mal dia per supersticiosos. Caldrà recollir-los amb cura. Primer cal fer les fotos i examinar la zona. Els duren al laboratori. Toca comparar mostres de sang. Buscar em-

premes. Analitzar el tall. Ho ha dut el Méndez, fins ara. Tot el que ens caldria saber ja deu ser a la deixalleria de fa dies. Tenies raó, Emma. No és cap broma. I al Méndez li va molt gros, tot això. Molt gros.

FIGURANTS MENYSTINGUTS

La primera ràtzia es va produir a finals de setembre. Onze coloms decapitats alineats en dues files —una en seqüència cap, cos, cap, cos i l'altra cos, cap, cos, cap— formaven una sanefa macabra a la vorera solitària d'un polígon industrial de l'est de Terrassa. Els va trobar un transportista alacantí. Ningú en va fer gaire cas, una bretolada amb mala bava que d'entrada devia arribar, com a molt, a orelles del recepcionista de torn al telèfon d'atenció ciutadana de la policia municipal. No se'n va fer cap informe. Al cap de poques setmanes, a la vora d'un dels camins de la zona de Torrebonica, un jubilat es va trobar una altra tirallonga de coloms morts disposats en ziga-zaga. N'eren nou. Després, al nord, prop del llac petit, caps per aquí, cossos per allà. I uns quants dies després, al camí que uneix Terrassa amb Les Fonts, entre la riera i els horts. Des de setembre fins avui, l'escena dels coloms executats s'ha anat repetint cada quinze dies o tres setmanes, en algun cas després d'un període més llarg i en punts aparentment aleatoris de la zona. Sempre els han trobat el matí, la majoria de vegades a primera hora. Gairebé sempre en dimarts. Només en una de les ocasions van aparèixer un dissabte, però val a dir que havien quedat més amagats que altres cops, probablement desplaçats per les pluges

intenses, i que els cossos i els caps de les bèsties estaven en pitjor estat, prova que feia dies que eren morts. No va ser fins a la tercera troballa que la policia va començar-s'hi a interessar i va iniciar-ne un cert seguiment.

Els coloms de ciutat no desperten gaires simpaties, són bruts, fan malbé les façanes amb els excrements corrosius i més aviat molesten tothom. Però quina mena de cervell recargolat podria estar darrere d'un acarnissament tan desconcertant? La cosa començava a ultrapassar la categoria de bretolada. Es van fer algunes gestions per obrir una comissió a tres bandes —Ajuntament, Policia Municipal i Mossos— a fi d'articular-ne una anàlisi. Ningú ho va dir explícitament, però tots els implicats sabien que la motivació principal era quedar una mica coberts davant els possibles embats de les protectores d'animals. La consigna tàcita era mantenir l'assumpte sota un paraigua de silenci. Tot plegat va quedar en ben poca cosa: una reunió de preliminars en què ningú no va mostrar gaires ganes de posar-hi la banya i les rondes de trucades prescriptives després de cada nova troballa. El cas, que de seguida va ser considerat com una nosa emprenyadora a la comissaria dels Mossos d'Esquadra, va ballar de mans unes quantes setmanes fins que —ningú en sap gaire els motius—, el caporal Méndez va quedar-ne oficiosament al càrrec. En tot aquest temps les repercussions, pel que fa a alarma ciutadana, han estat mínimes: un parell de notes breus al *Diari de Terrassa*, alguna pinzellada en setmanaris de tirada més residual... en general, desconeixement gairebé absolut i mínim ressò.

Els motius de la indiferència són difícils d'escatir. Potser pel tema estrany, escabrós, però, en certa manera, inofen-

siu. En bona part, també pels temps convulsos que han relegat a l'oblit tota qüestió no vinculada a la situació política de Catalunya. Tot plegat hi deu haver contribuït. Amb tot, el caporal Méndez, amb fama d'inepte en les tasques exigents del cos policial, però minuciós i intransigent en quefers administratius, de seguida es va agafar el tema dels coloms amb responsabilitat, va començar a compilar les informacions tocants al cas amb discreció i perseverança i ha acabat confeccionant un inventari precís de l'assumepte. En dues carpetes velles que té tancades amb pany i forrellat al seu calaix arxivador hi té fotos, sumaris, noms, telèfons i adreces dels testimonis i uns quants mapes on apareixen totes les localitzacions. També s'ha entretingut a passar les dades en un document d'Excel per facilitar, en hipotètiques anàlisis ulteriors, la tasca de comparació i estudi dels detalls de cada episodi. Un Excel i unes carpetes —tot sigui dit— que ningú no s'ha preocupat de mirar en cap moment. Un Excel i unes carpetes que, de fet, ningú, llevat de l'atenta sergent Suñol, sap que existeixen. Perquè, tot i que tothom està al cas que el caporal Méndez s'encarrega de la qüestió dels coloms, cap superior li ha demanat ni informes ni opinions de cap mena sobre l'assumepte.

A qui li importa la mort, per més que estigui envoltada de circumstàncies obscures, d'un grapat d'ocells rata? A qui li interessa, ben mirat, la feina dels que, com el Méndez, sembla que hagin vingut al món a fer nosa?

PRENENT MIDES

El sotsinspector Campos seu al tram cantoner de la barra del bar La Almazara davant d'un Vichy i una tapa de cigrons amb sèpia en un platet de terrissa. La sergent Suñol, dempeus al seu costat, entre l'expenedora de clauers sorpresa i l'esquena d'un obrer fornit, fa glopets curts a un tallat descafeïnat que encara crema.

—Aquí no estem preparats pels crims esotèrics. Terrassa és una ciutat mediocre. Ho dic en el bon sentit, ja m'entens. De gent senzilla. Normal. A les ciutats com la nostra ens toca fer front al de sempre, ja saps, drogues, batusses de veïns, desnonaments, marits gelosos que es carreguen la dona, el cony de gihadisme, alguna violació. Collons, aquesta sèpia és sublim.

—*Bocatto...*

—*Di cardinale*, no te'n fotis. Ho dic de veritat, li ha quedat deliciosa.

Fa el gest d'oferir-n'hi.

—No, gràcies. Dino amb l'Eunate, avui.

—Tu mateixa. Què et deia? Això, Emma. Que aquí aquesta mena de coses simbòliques ens van balderes. El món és un femer, això ho tenim clar, oi? I aquí, ja se sap, n'hi ha molts que la passen. Gent senzilla. Desgraciats que treuen

la mala llet per allà on poden. Però això del pintor... Què vols que et digui. Un paio degollat i un grapat de coloms morts, qui s'ho menja, això? Tu m'ho deies, que no era cap broma.

La sergent Suñol fa que sí amb el cap.

—Quins pebrots! No hi ha com menjar-s'ho. Aquestes sèries... les sèries, d'ara, m'entens? No com l'Starsky i Hutch, que ho entenia tothom. No deus saber ni qui són, oi? María Luisa! —enllaça girant-se cap a l'interior de la barra—. Posame'n una miconna més. Re, re, re, re... No, i ara! On vas, dona. T'ha quedat boníssim, avui. Deliciosa, la sèpia, María Luisa.

—Gràcies, rei.

—Què et deia?

—Les sèries.

—Sèries?

—No ho sé. Parlava del Balaguer i els coloms. Que no hi ha qui ho entengui.

—El Balaguer, sí. El senyor Gorky, ha dit. Ja veus tu. Segur que no en vols?

Nega alçant les dues mans.

El sotsinspector Campos arqueja la cella i fa que no movent el cap, dolent-se del refús de la seva col·lega.

—Què vols que et digui. Els crims tots semblen... ja se sap. Però la majoria són ben simples, en el fons. El que mata la dona, oi? S'ha de ser primari, d'acord. Però és fet per amor, no estàs amb mi? Coses naturals. De tota la vida. L'amor és normal, un sentiment de gent senzilla. La gelosia. El setè manament, no? Són coses que formen part de la nostra manera de ser. De l'ADN, Emma, m'entens?

Fins i tot el merder de l'agost a les Rambles. A tu et va tocar de prop. Va ser gros, tot el que vulguis, però aquests nanos que li foten cas als imams... Sembla mentida, però es pot arribar a encaixar amb alguna cosa comuna a tothom. No veuen cap futur gaire millor. Al darrere dels fanatismes hi ha ideals. Al capdavant, tot es redueix a voler que algú et foti cas. És dur, Emma, molt dur, però conecta amb la idea simplíssima de la lluita per la vida, no trobes? Tothom necessita sentir-se d'algun lloc. No ho veus així?

La sargent Suñol bufa el tallat despistant la pregunta. Ja no crema gens.

—La lluita per la vida, sí. Un mecanisme tan bàsic. El més simple de tots.

Es queda pensatiu, encallat en alguna reflexió pendent de tancar. Fa un glop de Vichy, enforquilla un grapat de cigrons i torna a trobar un fil.

—Les coses esotèriques no hi ha qui les compregui. Ens ben fotran amb aquesta història, Emma. Ja em veig pendent hores com un imbècil. I ja m'agradarà veure si en traurem l'aigua clara.

—L'enganxarem, sotsinspector.

—I tant que l'enganxarem —respon amb un to baix estrany, com resignat—. Però no és aquesta la qüestió. Què en traurem? Ens embrutarem mans i colzes per un tarat que no suma ni resta res al nostre món. M'hi jugo el que vulguis. A qui collons se li acut entretenir-se a tallar colls de coloms? Hi fa nosa. L'hem de treure de circulació, està clar. Un bon tros de psicòpata, ha de ser. Però els faquirs, els satànics i els xalats d'aquesta mena no formen part de...

No acaba la frase. Fa un altre glop de Vichy i torna als seus pensaments.

—De les sèries, formen part. D'aquestes collonades que agraden tant ara. Polis enganxats a les pastilles, comisaries plenes d'Einsteins de fireta. Com si no tinguessin mai mal de ventre, oi? Tot aquest desgavell d'avui dia l'emmerda la tele, Emma, creu-me. No existeix, tot això. Són mariconades dels americans. A còpia d'insistir ens tornen neuròtics a tots. Ens ho mirem per passar l'estona, ens va calant com la gota xinesa i ens ho empassem com uns estúpids fins al punt que, ja ho veus, qualsevol pocapena vol jugar a ser un Charles Manson original. No m'agraden gens, les merdes esotèriques.

—El Manson era ben real.

—No t'enganyis, Emma. Que existeixi no vol dir que sigui real. Ja m'entens.

No. No l'acaba d'entendre. Però hi està molt avesada i el seu tarannà dòcil la sol empènyer a dissoldre les converses quan s'hi formen grumolls.

—Té bona part de raó, sotsinspector. Tant pot ser que ens enfrontem a l'esquema d'un crim complicat, dut a terme per una ment freda i intel·ligent, com amb un curt de gambals que s'ha passat de frenada.